

Zalai Kapocs

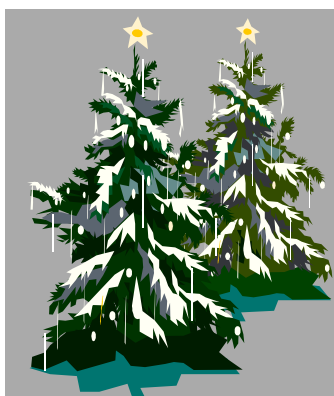

A Zalai Népfőiskolai Egyesület Lapja

2. évfolyam 2. szám

Tartalom

<i>Véget ért a börtön program</i>	1
<i>Az Idő - O. F. verse</i>	1
<i>Élményeim a Várkör 4-ben</i>	2-3
<i>Megújult a ZNE honlapja</i>	3
<i>A megkezdett út végén...</i>	4-7
<i>Öröm az ürességekben</i>	4-5
<i>Rácsok árnyéka a sakk-táblán</i>	8
<i>„Börtönprojekt” a szociális munkás szemével</i>	8-9
<i>Nem tudom, hol is kezdjem el!</i>	10
<i>Köszönet az adóforintokért</i>	11
<i>A megvalósult kérdés...</i>	12
<i>Vágyakozás - O. F. verse</i>	12

VÉGET ÉRT A BÖRTÖN PROGRAM

Valami lezárult, ami hiányzik, pedig még csak néhány nap telt el azzal a tudattal, hogy vége.

Még a hiányt sem igazán érzem, hiszen abban a kivételes helyzetben vagyok, hogy két éve ki-be járok a börtönbe ügyeim intézése végett. Így aztán nem is érzem Veronika és egy tréner társam, utoljára kapun kilépve mondott szavait. - Ma voltam utoljára a börtönben, hiányozni fog. Írj gyorsan egy újabb pályázatot, hogy folytathassuk.

Ez a lehetőség talán már itt is kopogtat az ajtómon, hiszen a minisztérium elfogadta és támogatja a folytatást. Nagy öröm ez mindnyájunknak. Csak az a baj, hogy közben lesz egy szakadás, **amit másként élünk meg kinn és bent.** Míg én készülök a pályázatra, lezárom a régit, szövögetem terveimet az újhoz, addig a rácsokon túl az üres hétköznapiak múlását várják, bízva a folytatásban.

Az utolsó programok végén, minden egyes alkalommal feltették a kérdést „Zsuzsa mikor látunk újra? Folytatod-e tovább? Most már én is biztosabban válaszolom, hogy **IGEN.** Addig is lehetőségeimhez képest, kisebb programokkal tervezem fenntartani a kapcsolatot. Nagyon jó lenne, ha megfelelő támogatással, folyamatos, akár egymásra épülő programokkal dolgozhatnánk.

Köszönöm mindazok segítségét, akik közreműködtek programom sikeres megvalósításában. Külön köszönöm a Dr. Rózsás János parancsnok úrnak, az intézet minden munkatársának, a fogvatartottaknak, a projekt személyzetének, együttműködő partnereimnek.

Fehér Lászlóné
projektvezető

(Bővebben negyedik oldalon, a megkezdett út végén címmel)

AZ IDŐ

Múlnak az évek
A napok peregnék
A régi idők egyre szebbek
Lesznek.

Minden változik
Minden tovább halad
Csak az emlék, mely
Örökké megmarad.

Csak egy gondolat
Mit írjak – mit írjak
A drága egyetlen
Anyámnak.

Hisz félek
A szavammal megbántanálak.
Csak a keserűség, és a bánat maradt
Így a szívem majd szétszakad.

Ha valaha kinézek a rácson
Eszembe jut mosolyod és
Álmod.
Ahogy ott állsz a ház előtt

Szemekkel keresel
De hiába.
Hisz rab vagyok
Be vagyok zárva.

Szavaidnak most érzem a súlyát
Milyen igazat is mondtál.
Szeretnélek újra látni Téged
Átölelni és veled lenni végleg.

Képzeld, ezt álmodtam éjjel
Eljöttél és kivittél engem
De az álmaim, széttepi a hajnal,
Majd az örök dühöngő hangja.

Jaj felkiáltok csendben
Hisz nem búcsúztam tőled.
Leteszem a tollat
Mert nem tudok már írni

Légy boldog, és ne felejsd el ÍRNI.

O. F. 2006.

Élményeim a Várkör 4-ben

Egykori barátom, akinek hivatalból bejárása volt a börtönbe, többször felajánlotta, bevisz a „rácsok mögé, ahol mindenkinek van egy téglája” nem árt előre megismerni vele. Soha nem jutott rá időm, majd vagy másfél, két évtized múlva saját jogon, - mint a Zalai Népfőiskolai Egyesület előadója kerültem be, és igaz, tudván azt, hogy nem tartós ottlétről van szó, másfél óra múlva ki is jutok onnan. Különös élményhez jutottam, ami eltér a kinti, az úgynevezett „szabad világtól”, de mégsem olyan borzasztó!

Mint előadó, számomra lényeges a hallgatóság összetétele, akik fiatal felnőttektől, meglett korúakig, a legkülönbözőbb korú, és nemzetiségű férfiakból állt, de nagyon csinos nő is volt közöttük. Az iskolázottságuk is nagyon különböző volt. Az alacsony iskolázottságútól az érettségizetten át, a főiskolai és egyetemet végzettekig terjedt. Nagy érdeklődéssel figyeltek, és úgy érzem követték is, a Haza Bölcséről, Deák Ferencről szóló előadást, és kérdéseik, véleményük alapján hatott is rájuk. Számomra legérdekesebb volt, amikor a Rákóczi szabadságharcról tartott előadás után, egy – a legnagyobb Magyarországi kisebbséghez tartozó, majdnem analfabéta férfi, akinek arcán eleinte inkább azt láttam, hogy már a következő akcióján gondolkozik a következő találkozásunkkor, visszakérdezve az előzőekben hallottakra, megközelítőleg vissza tudta idézni a Rákóczi szabadságharc előzményeit, idejét, és következményeit. Akkor ketten voltak a roma kisebbséghez tartozók, akik két különböző nyelvjárást beszéltek, tagadták, hogy ismerik saját fajtájuk nyelvét. A lovakkal kapcsolatban megkérdeztem egy-együktől, hogy „ugye maguk a lovat graszt-nak nevezik”, erre azzal árulta el magát, hogy tiltakozott, NEM mi kal-nak nevezzük. „Igen, mondom a maguk nyelvén a kal, a disznót pedig, pork-nak. A másik nép, pedig a disznót burró-nak, a lovat grasztnak, az urat raj-nak, az előzőek, pedig domnu-nak hívják.” Mindkettőnek szinte leestett az álla ettől a nyelvismeret-től, és mindketten megnyíltak.

Mondhatom nagyobb odaadással, több bizalommal, és érdeklődéssel vettek részt a foglalkozásokon.

Magam is tapasztaltam, hogy a „nyelveken szólás” művészete a legközvetlenebb módja az emberhez való hozzájutásnak.

A népfőiskolai programban ők maguk is tevékenyen részt vettek. A József Attila születésnapján rendezett megemlékezésen, és szívesen vállalkoztak szavalóversenyen való részvételre, ahol természetesen mindenki nyertes lett. A legjobbak, még ajándékkönyvet is kaptak!

Az 1848-49-es forradalom és szabadságharcról való emlékezés, nem csak, évszám, elvont iskolai anyag Petőfi, Vasvári, Nemzeti dal, Petőfi, hanem, mint Ők mondták szinte életre kelt a helyi vonatkozások a zalai események megismertetése által. Elmondásuk szerint a népfőiskolai előadásokra érkezett civil előadók a szabadság levegőjét hozzák be számukra, hangulatuk megváltozik, és az előadásokon hallottak sokáig társalgási téma lesz, és marad a cellatársak között is.

Bartók születésének 125. évfordulója alkalmából, halála napján, szeptember 26-án emlékeztünk meg. A 60-70 fős hallgatóság nagy átéléssel figyelte, és élvezte az „illusztrációt”, amit Dr. Buksa Ildikó csodálatos énekhangjával, és Horváth Károly népzene-sz és tanítványai hangszeres zenével szolgáltatnak.

Dr. Buksa Ildikó Bartók által gyűjtött erdélyi népdalokat adott elő, Horváth Károly, pedig be is mutatta a népi hangszereket, sokan ismerték meg így általa az egyszerűen tekerőnek nevezett hangszert. A hallgatóság, a fogvatartottak, és a nevelők, az örök kitörő tapssal jutalmazták a művészek produkcióját, és rendezvényünket.

Az 1956-os forradalom és szabadságharc fél évszázados évfordulóját november 6-án rendeztük. A helyi zalai események illusztris előadója az '56-os vitézi érdemrenddel kitüntetett Svájcból érkezett dr. Dobszay János volt,...

Őt 1956 februárjában Lenti községben kinevezték járási ügyésznek, aki nem csak a megye, hanem az ország legfiatalabb ügyésze volt akkor. Októberben oda állt, ahová szíve kívánta – a helyi felkelők mellé. A forradalom leverése után, hamarosan a Zalaegerszegi megyei börtönben a halálra ítélt cellájában találta magát. A különleges ügyekkel foglalkozó ügyész elé, már, mint rabot vezették, akiben egykori évfolyamtársát ismerte fel, próbálta magára felhívni a figyelmet, de az elutasította, „ellenforradalmárral nem állok szóba, és köpött egyet”. Sikertelenül akkor kalandos úton az akkori Jugoszláviába átszökönie, onnan Svájcba távozott és egészen 1989-ig nem jöhetett haza érvényes halálos ítélete miatt. Népfőiskolai programunk

keretében, az intézet engedélyével egészen más lelkiállapotban 50 év után megnézhetette egykori celláját bajtársai-val együtt.

Dobszay úr a fogvatartottaknak Rózsa Sándor példáját hozta fel, aki betyárjaival Kossuth Lajos mellé állt, szabad csapatot alakított, harcolt a hazáért.

Bízom abban, hogy a program folytatásaként több ilyen, és ehhez hasonló élményekben részesülök, és a jelenlévő hallgatóság is.

Dr. Szinku Mihály
Zalai Népfőiskolai Egyesület
elnöke

MEGÚJULT a Zalai Népfőiskolai Egyesület honlapja

2006. január 30-i beadási határidővel pályázatot nyújtottunk be a Nemzeti Civil Alapprogram Civil Szolgáltató, Fejlesztő és Információs Kollégiuma pályázati kiírására, melynek célja a meglévő honlapok fejlesztése. Ez a pályázat lehetőséget adott arra, hogy a több éve nem frissített, elavult honlapunk helyett ÚJ KÜLSŐVEL, BŐVEBB TARTALOMMAL mutathassuk be JELENLEGI TEVÉKENYSÉGÜNKET, MUNKÁNKAT.

Bízunk abban, hogy megújult honlapunk elnyeri tetszésüket, és sokan válnak rendszeres látogatóivá.

Elérhetőségünk: <http://www.nepfoiskola.hu/zalanep/Index.html>

A megkezdett út végén...

2005. május 31-én ünnepélyes keretek között fejeződött be első, három és fél hónapos Börtön Népfőiskolai programunk. Folytatását az Országos Foglalkoztatási Közalapítvány által kiírt pályázat tette lehetővé.

A Zalaegerszegi Börtön Népfőiskolai program keretében „Vissza a társadalomba” című projekt célja, a szabadulás után a társadalomba való beilleszkedés elősegítése.

Ez a program 2005. november 1- 2006. december 31-ig tartott. **66 fő bevonásával 20 fő munkába állítását vállaltam.**

Programunk célja: társadalmunk egyik leghátrányosabb rétegének - a fogvatartottak és szabadultak - sokoldalú támogatása. Személyiségük fejlesztésével, munkaerő-piaci esélyeik javításával, szociális problémáik enyhítésével járultunk hozzá a társadalomba való visszaillesztésükhöz.

A szabadultak számára új perspektívákat nyújtottunk, szeretnénk volna elérni, hogy az eddigi igen alacsony társadalomba való visszailleszkedésük javuljon.

Ezért volt fontos, a projektünk tervezésekor megfogalmazott célkitűzés szem előtt tartása, a megvalósítás időszakában is.

A program célja a bűnelkövetők reszocializációja és reintegrációja, valamint a szabadultak gondozása tevékenységünk fontos területe. A „benti” segítségnyújtás és kapcsolattartás a külvilág és a háttér (segítő, emberi kapcsolatok) összefogását jelenti. **A szabadulás után van hova jönni (Zalai Népfőiskolai Egyesület irodája), a családtagokon kívül van egy fontos emberi kapcsolat.** A jelenlegi tapasztalatink alapján a szabadulás nem könnyű helyzet, összetett lelkiállapotot indukál, tele van feszültséggel, várakozással, döbbenettel, örömmel és fájdalommal. A szabadság átélése krízishelyzetté alakulhat, ezért rendkívül sok múlik az első napokon, heteken, hónapokon a jövőre nézve. Így a szabadult emberek támogatása intenzívebb kapcsolatot, munkát, segítséget jelent. Fontos, hogy legyen munkahelyük, hogy tudjanak dolgozni, és ez valamiféle anyagi biztonságot jelentsen számukra. A munka, a család odafigyelése, a visszajelzés, és a kommunikáció biztosíthatja, hogy a fogvatartott újból reszocializálódjon, immár a többségi társadalom által elfogadott normarendszer interiorizálásával.

Közös célunk, hogy ne kerüljön vissza a büntetés-végrehajtási intézetbe, ne essen vissza, és ne folytassa a megkezdett kriminális karrierjét.

A projekt lényeges eleme az a tréning, amelynek célja a kreatív, erőszakmentes konfliktuskezelés elsajátíttatása, és az ehhez szükséges készségek, képességek kialakítása. Csoportos foglalkozás keretében az önismeret fejlesztése és a személyiség megerősítése is nagy hangsúlyt kapott.

(Folytatás az 5. Oldalon)

(Erről bővebben Öröm az örömben címmel egy fogvatartott gondolatainak hiteles másolatát olvashatják)

ÖRÖM AZ ÜRÖMBEN

Csigalassúsággal telnek napjaim a börtönfalak mögött.

Maximum az eget láthatom, ami nem olyan egyhangú, folyton változik, szabadon, végtelen.

Nagy érdeklődéssel és kíváncsisággal jelentkeztem az AVP tréningre, amely a Zalai Népfőiskolai Egyesület programjaként került megrendezésre. Miután megtörtént a szokásos motozás, helyet foglaltam stokimon a kultúrhegységben. Szabályos körben ültünk kb. húszan. Fehér Lászlóné vezetésével három hölgy érkezett a tanfolyamot tartani. Meleg szívvel és a kinti világban megszokott kedvességgel köszöntöttek mindanyunkat. Jól esett végre mosolygós „civil” arcokat látni. Hamarosan el is felejtettem összes problémámat, amik csak keringtek a fejemben, viszont kitörni nem tudtak, ők is ugyan úgy be vannak zárva, mint házigazdájuk. Kezdődött az ismerkedés egy baráti, bensőségebb viszony kialakítása. Sok arcot ismertem már látásból, de semmit sem tudtam róluk. Mindenki bemutatkozott, ki többet, ki kevesebbet mondott magáról. Engem különösen érdekelt ki kicsoda volt mielőtt bekerült ide. Néztam az arcokat és figyeltem, hogy nagy vagány bűnözők

személyesen alig szóltak néhány szót magukról. Sokat passzoltak is, majd ha már mindenki elmondta a magáét... A társaság egyik fele letöltős volt, míg a másik fele előzetes. Ebbe az utóbbiba tartoztam én is. Aztán mindenkinek saját magától, magáról egy jó jelzővel helyettesítenie kellett vezetéknévét. Ez nekem nehezemre esett. A negatív jelzők jöttek, de a pozitívak kevésbé. Főleg úgy, hogy kezdőbetűje keresztnevem első betűjével megegyezzen.

Minden nap programismertetéssel kezdődött. Ez nagyon hasznosnak bizonyult, mert tudtam kb. mire számíthatok. Keretes szerkezetben, a nap végén megtörtént az összegzés. Felidéztem a gyakorlatokat, így jobban rögződött. Még mélyebben elgondolkodtam mondandójukon. Felillantak képek, gondolatok az adott témával kapcsolatban. Hát igen, az ismétlés a tudás atyja. A bensőséges viszony kialakítására törekedtek vezetőink. Mindenki tegezett mindenkit, kötelezőleg. Eleinte nehezemre is esett, de aztán a gyakorlatok menete folyamán feloldódtam. Különösen megmaradt bennem a csukott szem, nyitott szív gyakorlat. Becsukott szemmel, botorkálva, hadonászó kezekkel fogtunk magunknak partnert. Fülünkön keresztül a szívünk

nyitva állt. Nem ismertem meg ki a párom. Érdekes és furcsa volt így csevegni. Szabadabban, nyitottabban tudtunk kommunikálni. Kíváncsian vártam ki lesz a párom, amikor kinyitom a szememet.

Interjú három kérdéssel gyakorlatban szintén párban beszélgettünk, egymásnak, magunkról. Sokkal szabadabban mélyebben tudtunk így kommunikálni. Talán olyanokat, amit csak hosszabb együttlét után mondtunk volna el egymásnak. Ezután ki-kik a nagyközönségnek bemutatta párját a hallottak alapján. El is pirult, amikor én szabadon mondtam el a többieknek azt, amit megtudtam róla. Ő biztosan, talán gátlásai miatt, nem, vagy csak alig mondott volna valamit magáról. Gyülekezők alkalmából különböző kérdésekre válaszoltunk kötetlenül pl. kedvenc állatom. Persze volt olyan fogvatartott közülünk, akinek nem volt kedvence. HM... egy ilyen ember kaphatott valaha szeretetet, mert ha nem, akkor bizony nehéz elképzelni mi az a „szeretet”. Sok erőszakkezelésre vonatkozó gyakorlatot csináltunk.

Az összerakós játékokban pl., amikor feldarabolt négyzetek kupacából ki-kik saját magának rakta össze a sajátját, adódtak kisebb-nagyobb konfliktusok közöttünk, (beszélni nem volt szabad) főleg akkor, amikor beletért valaki a már összeállított, de még nem tökéletes kupacomba.

A közös rajz esetében (egyikünk szervezői utasításra belerondított a rajzba, természetesen az utasításról nem tudtak a többiek) kifejezetten kiéleződött a helyzet, szinte sarkalt az erőszakosságra. Utána kiértékeltek az adott szituációt. A vezetők szakértelmét láttam bizonyítva, ahogyan kérdésekkel irányítva a beszélgetést rávezettek az erőszakmentes gondolkodásra, konfliktus megoldásra. Már a fejemben volt... de nem találtam. Itt jött egy finom sugallat tőlük.

Könnyed, élénk játékok csak a programot összeállítók előrelátását erősítették. Mindig jókor kezdődtek. Már kezdtem feszkelődni a stokimon, a figyelem is lankadt. Milyen extrém volt látni, hogy Mi „Bűnözők” mint a gyerekek felszabadultan futottunk egyik széktől a másikig, vagy épp dobáltuk egymáshoz a rongylabdát. Feledve a börtön rideg falait. Eleinte tartózkodtam teljes éneket beleadni a „gyermekes” játékba. De azt éreztem, valahol minden játék fontos láncszeme a tanfolyamnak, nem véletlenül játsszuk.

Az értéklicit gyakorlatnál, amikor mindenki, két számára fontos dolgot felírt egy papírra, előkerültek a mély emberi értékek (szeretet, egészség).

Nagyszerű, hogy a börtön falain belül lehetőség adódott egy kicsit magamba szállni. Játékosan, rávezetéssel mély emberi érzéseket felébreszteni, mindezt a Zalaegerszegi BV. Intézet maximális támogatásával.

A tréninget elvégzett résztvevőkkel kötött együttműködési megállapodás képezte alapját a mentális és szociális gondozásnak. Ennek során lehetőség volt a tréningen szerzett ismeretek elmélyítésére, ventilációra, esetenként krízis intervencióra, ezzel is csökkentve a speciális élethelyzet következtében kialakuló lelki sérülések mértékét.

A program megvalósításában projektvezetőként 3 fő szociális munkás, 1 fő pszichológus, 1 fő munkavállalási tanácsadó mellett, együttműködő partnereink segítették munkámat.

Legfontosabb eredményeink közül néhányat emelnék ki:

- ◆ A projekt legnagyobb eredménye, hogy 2006. október végére teljesítettük a vállalt 20 fő munkába állítását, ami a programból addigi szabadultak számát tekintve, szinte 100%-os elhelyezést jelentett.
- ◆ A projekt zárásakor a ténylegesen munkába helyezettek száma 21 fő.

A projekt ugyan NEM számszerűsíthető, de mégis jelentős eredményei a következők:

- ◆ Óriási magatartás béli változás mutatható ki a két éves munkám során, melyet a nevelőkkel most fogunk értékelni. Emlékszem egy-egy büntetés előtt megfogalmazott kérésre: „bármilyen büntetést kaphatok, csak a népfőiskolás programtól NE tiltsanak el”.
- ◆ Az egyik elítélt élettársa visszakaphatta az átmeneti nevelésbe vett gyermekeit, köszönhetően annak, hogy az apa jelentkezett a programunkba. Rajta keresztül az édesanyával is felvettük a kapcsolatot, majd egyéni szerződéskötés után sikerült munkába helyezni. A több hónapig vergődött anya segítségünkkel bebizonyította, hogy kiemelkedő munkateljesítményével alkalmas a szeptember végén lejárt közmunkaszerződés után, határozatlan idejű munkaszerződés megkötésére is. Ezzel, hosszú távon biztosítva van anyja, és két kisgyermek megélhetése. A munkához nem szokott aszszony bebizonyította, hogy jó munkájával, gyermekei érdekében, képes korábbi életvitelén is változtatni.
- ◆ Kimondhatatlan érzés volt, amikor az anyuka azzal a kéréssel fordult hozzám, hogy engedjem meg, hogy az intézetből kilépve, első útjaként megmutathassa gyermekeit, egy gyönyörű kislányt, és egy mosolygós szemű kislányt.
- ◆ Egy fiatalember krízisből való kihozatala, akit jelenleg, már munkába helyeztként tartunk nyilván, a szabadultak között.
- ◆ 20 fő részére terveztem ECDL képzést, melyet mindannyian sikeresen teljesítettek, amiről a Neumann János Számítógép –tudományi Társaság oklevelét ünnepélyes keretek között vehették át.
- ◆ A munkába állást segítve két alkalommal munkajogi előadást szerveztem, munkajogi jogász és a munkavállalási tanácsadó közreműködésével, ahol a résztvevők részére hasznos tájékoztató anyagok is átadásra kerültek.
- ◆ Az Országos Foglalkoztatási Közalapítvány teljes körű pénzügyi, szakmai helyszíni ellenőrzését. Az ellenőrzés során munkánkkal kapcsolatban hiányosság nem merült fel.

Ahhoz, hogy ezeket az eredményeket elérjük, folyamatos kulturális, sport és egyéb programokat is szerveztem, a projektet kiegészítve a Zala Megyei Önkormányzattól kapott támogatás terhére, a nevelők segítségével. A bizalom, együttműködés fenntartása, és a szabadidő hasznos eltöltése érdekében. Ebben az évben megvalósított programok: a Költészet Napján „Irodalmi Teaház”, sakkverseny, kispályás foci, tájékoztató a választásokról, megemlékezést tartottunk Bartók Béla születésének 125. évfordulója alkalmából, ’56-os vendégeinkkel közösen emlékeztünk az ’56-os forradalom és szabadságharc kitörésének 50 éves évfordulójára. Előadás sorozat volt a kábítószer hatásairól, őszi sport programok keretében ismét sakkverseny. Az évet kézműves program keretében kosárfonással zártuk

Óriási visszhangja volt, ezeknek a programoknak, a fogvatartottak körében, néhány visszajelzés a sok közül:

- ◆ Ilyen még nem volt
- ◆ A program lehetőséget jelentett a napi 23 órás bezártság után a zárka elhagyására
- ◆ Nem történt baleset (foci esetében)
- ◆ **DE TALÁN A LEGFONTOSABB, HOGY VALAKI TÖRŐDÖTT VELÜNK**

Ezek a programok párhuzamosan a projekt megvalósításával egy időben zajlottak, ami gyakran azt is jelentette, hogy egyszerre két helyszínen is dolgoztunk. Elgondolkodtató, hogy ebben az évben a ténylegesen megvalósított programok kapcsán 106 napot töltöttünk az intézetben, ami a szociális munkások látogatásait nem tartalmazza. Azt, hogy én hány napot töltöttem a rácsok mögött meg sem merem számolni. Ez a gondolat késztet arra is, hogy átgondoljam, mennyi segítséget kaptam Dr. Rózsás János parancsnok úrtól, a nevelőktől, az intézet valamennyi munkatársától, projektem sikeres megvalósítása érdekében.

Néhány intézetben belüli programról kicsit bővebben:

2006. április 11-én a Költészet Napján második alkalommal szerveztem irodalmi műsort, Irodalmi „Teaház” címmel. Egyesületünk elnökével, a nevelőkkel, tea, zsíros kenyér és hagyma kíséretében, a fogvatartottak által előadott gyönyörű versek kapcsán beszélgettünk az irodalomról, költészetről.

2006. június 29-én és december 7-én negyedik alkalommal Ruszin Tibor a (Csuti- Hydrocomp Sk férfi mesterjelöltje) és óriási meglepetésre, leánya Ruszin Anna, korcsoportos magyar bajnok, férfi mesterjelölt, többszörös diák olimpiai bajnok közreműködésével sakkversenyt rendeztünk. A 15 éves bajnok, a 10 táblás szimultán során, 9 győzelmet és egy döntetlent szerzett, ami decemberben megismétlődött. Érdekes, hogy ezt a vereséget nem bánták, sokkal inkább örültek a játék lehetőségének.

2006. július 5-én másodszor is óriási sikert aratott, a világbajnokság jegyében megrendezett kispályás foci.

2006. szeptember 26-án Bartók Bélára emlékeztünk. Hihetetlen volt az a szeretet, amit a népzeneészek, előadók kaptak a 60-70 fős hallgatóságtól.

2006. november 6-án 1956 forradalmáról, a fogvatartottak zalai '56-osoktól hallhattak előadásokat. Köztük Dr. Dobszay János, volt lenti járási ügyész – politikai fogolyként maga is a zalaegerszegi börtön egykori rabja – beszélt a hazaszeretet nemesisí erejéről, amely a kisemmizetteket, a nincsteleneket, a pesti srákokat arra készítette, hogy akár életüket is áldozzák a szabadságért. Rendezvényünkön két fogvatartott, szavalatával tisztelgett '56 emléke előtt.

2006. november 7-én indult a Zala Megyei Közgyűlés Egységügyi és Szociális Bizottsága által támogatott több részből álló előadás sorozat a kábítószer hatásairól.

2006. december 14-én ajándékba adható kosarakat készítettünk. Jó érzés volt látni, és hallani, ahogy dolgoztak azért, hogy szeretteiknek örömet szerezzenek. (képes beszámoló a 10. oldalon)

Intézetben kívüli programok:

2006. december 1-én a projekt személyzete az egyesület elnökével Dr. Szinku Mihállyal és az intézet egyik nevelőjével Ruzsics Zsolttal kiegészítve Czilinger Éva pszichológus vezetésével áttekintettük, és felelevenítettük, a projekt fontosabb eseményeit egy Évával készített eseménynaptár alapján. A hosszúra nyúlt program során hihetetlen volt újra feleleveníteni, és közösen átélni az általunk megjelölt fontosabb eseményeket.

2006. december 15-én találkozást szerveztem a projekt személyzete és a projektből szabadulók részére. Nagyon jó volt találkozni, megbeszéltük, hogy kivel mi történt, mik a terveik, függetlenül attól, hogy együttműködésünk sikerének tekintem azt is, hogy egy – két esetet kivéve szabadulás után sem szakadt meg a kapcsolatunk.

Akik személyesen nem tudtak eljönni, tőlük a program zárásaként telefonon köszöntem el.

Azt gondolom, hogy leírhatatlan az a sok-sok élmény, hatás, ami a fenti programok alatt ért.

- ◆ hogy a tisztelet jegyében ünneplőbe öltözve adták elő szavaltukat,
- ◆ hogy mennyire követték az általam felépített, de közösen alkotott szabályokat
- ◆ hogy egy sakkverseny előtt a létező összes sakk könyvet, táblát kikérték, a tanulás, gyakorlás miatt
- ◆ hogy a sakkversenyen a feszültségtől a légy zümmögését lehetett volna hallani
- ◆ hogy elmondásuk szerint a programot követően még mennyi ideig foglalkoztak az átélt élményekkel a zárkákban
- ◆ hogy a rég munkától elszokott kezek mire voltak képesek, a családi öröm gondolatára, ajándékkészítés közben
- ◆ hogy mennyire érdeklődőek voltak egy-egy előadás kapcsán
- ◆ hogy az összetartás jegyében, hogyan gyűjtötték be a megmaradt pogácsát, kalácsot és kenyeret, és vitték társaiknak,
- ◆ hogy Sz..... egy csokor virággal lepett meg, mondván „munka közben rám gondolt, és sajnálta kidobni”. (őszai munkát végeztek a parkokban)

- ◆ hogy egy szabadult kérésére részt vettem az ítélelhozatalán
- ◆ hogy milyen melegség töltötte el a szívemet, amikor az összegyűjtött ruhaneműkkel, élelemmel teli zsákokat adtam át rászoruló családoknak
- ◆ hogy karácsony és újév között hány meg hány SMS érkezett, és **folytathatnám tovább...** (de sajnos ez az a zárt terület, ami nem teszi lehetővé, hogy leírjam mindazt, amit szeretnék.)

Érdeemes elgondolkodni azon, hogy a szabadságukban korlátozott emberek számára, a lehetőségeinkhez képest megvalósítható programok mit is jelentenek.

Ezek a programok a nagy odafigyelést igénylő projektek megvalósítása közben zajlottak, úgy, hogy a szerződésben vállalt kötelezettségeket 100 %-osan betartottam, a pályázat kiíró, de különösen az intézet szabályaival szemben.

ÉS HOGYAN TOVÁBB???

Keresem a folytatás lehetőségét, de az is igaz, hogy kaptam egy ígéretet arra, hogy az év közepétől meghívásos pályáztatás útján, még egy évre lehetőséget kapunk, a megkezdett tevékenységünk folytatására, melynek szükségességét eredményeink igazolják.

A még rendelkezésemre álló önkormányzati támogatás terhére, intézeten belül programokat szervezek a következő projekt kezdetéig.

A segítséget igénylő szabadultakat pedig, lehetőségeimhez mérten támogatom a zárás követően is.

A projekt eredményeiről Együttműködő Partnereink részére 2007. január végén tervezett záró konferencián számolunk be.

Köszönöm a segítségét mindazoknak, akik közreműködtek a projekt sikeres megvalósítása érdekében.

Fehér Lászlóné
Zalai Népfoiskolai Egyesület
titkára, programvezető

EGY IDŐ UTÁN

Egy idő után megtanulod a finom különbségtételt a kézfogás és az önfeláldozás között.
 És megtanulod, hogy a vonzalom nem azonos a szerelemmel és a társaság a biztonsággal.
 És kezded megérteni, hogy a csók nem pecsét és a bók, nem esküszó.
 És hozzászoksz, hogy emelt fővel és nyitott szemmel fogadd a vereséget, a felnőtt méltóságával, nem pedig a gyermek kétségbeesésével.
 És belejössz, hogy minden tervedet a mára alapozd, mert a holnap talaja túl ingatag ehhez.
 Egy idő után kitapasztalod. Hogy még a napsugár is éget, ha túl sokáig ér.
 Műveld hát saját kertecskédet, majd ékesítsd fel lelkedet, nem másról várod, hogy virágot hozzon neked.
 És megtanulod, hogy valóban sokat kibírsz...
 Hogy valóban erős vagy.
 És valóban ÉRTÉKES.

(Veronica A.)

Rácsok árnyéka a sakktáblán

Hihetetlen kalandban volt részem: életemben először börtönbe kerültem, és rögtön össze is zártak tíz „nehézfűúval”. Délutánra ugyan kiszabadultam, de így is életre szóló emlékezetes kaland marad a rácsok mögött töltött idő. Az történt, hogy Fehér Lászlóné – Zsuzsa néni –, Csiszár Zoltán a többszörös bajnok Csuti Antal Sakk Klub intézője és édesapám már több alkalommal szervezett sakkversenyt a zalaegerszegi büntetés-végrehajtási intézetben a fogvatartottak részére. A legutóbbi alkalmat követően felmerült: mi lenne, ha nemcsak egy hagyományos versenyt, hanem egy szimultánt is „összehoznának”. Nemrég értem el a férfi mesterjelölti szintet, így reám esett a választás, velem küzdhetett meg az a tíz fogvatartott, aki a legjobb eredményt érte el. Izgalmas volt a szimultán számomra is, hiszen a börtönfalak között kellett játszanom olyan emberekkel, akik bűncselekmények elkövetése miatt kerültek rács mögé. Nem féltém tőlük – nem is volt miért, hiszen vigyáztak reám –, mert mindvégig éreztem, hogy „felnéznek” rám, tekintélyem volt előttük. Este elgondolkodtam ennek az okán. Azt hiszem alapvetően ugyanolyan emberek ők, mint mi, szeretnek játszani, szeretnek sakkozni, és elismerték a nagyobb tudást. Talán ezek a sakkversenyek, szimultánok is segítenek egy kicsit nekik, hogy visszatálaljanak a helyes útra.

Ruszin Anna

(15 esztendőös férfi mesterjelölt, a zalaegerszegi Zrínyi Miklós Gimnázium tanulója)

„Börtönprojekt” a szociális munkás szemével

A cikk 2006. december 22.-én készült, egy pénteken délután. Felvetődhet Önökben, hogy miért is fontos ez a dátum? Számomra azért, mert ez az első péntek, amikor munka után nem rohanok a Börtönbe, mint ahogy azt egy éven át tettem, mert tudtam, hogy várnak rám a Börtön vastag falai mögött.

Nagyon nehéz volt elkezdenem megírni ezt a cikket a börtönben végzett munkámról, annyi gondolat, élmény cikázik a fejemben, hogy mit is írjak. Semmiképp sem szerettem volna a szociális munka módszereit és technikáit megismertetni, inkább megosztom Önökkel érzéseimet, gondolataimat és dilemmáimat a börtönben és a „kinti világban” a fogvatartottakkal végzett segítő munkámmal kapcsolatban.

Dosztolyevszkij írásában olvastam, hogy „A börtön a holtak háza”. Akik odakerülnek, azokról általában mindenki lemond, erkölcsi halottnak tekinthetők, s közülük csak igen keveseknek sikerül a „visszatérés”. Az intézetben értékes, érző lélekkel rendelkező embereket ismertem meg, akik a segítő beszélgetések alkalmával mély lelki vívódásaikat, problémáikat osztották meg velem.

Szakmai munkám során több programban dolgoztam szociális munkásként, ahol hátrányos helyzetben lévő családoknak és klienseknek nyújtottam segítséget. A Börtön Projektben való részvétel nagy szakmai kihívás volt számomra, mivel még nem dolgoztam Büntetés-végrehajtási Intézetben.

Az egy éves munkám alatt jelentős gyakorlati tapasztalatra tettem szert a büntetés-végrehajtási intézetben az interjúk, életinterjúk alapján a kriminalitás témakörében. Mindezek nyomán az fogalmazódott meg bennem, hogy a büntetés-végrehajtásból és az utógondozásból hiányzik a szociális munka, mert a szabadultak reszocializációs és reintegrációs esélyei csekélyek, melyek a szabadulás után még inkább csökkennek. Azt gondolom, hogy projektünk erre a hiányterületre próbált reagálni, sikeresen.

Az interjúk és segítő beszélgetések alatt mélyebb betekintést nyertem a „börtönvilágba, börtönéletbe”. Megismertem a zárt intézeti beilleszkedés sajátos érték- és normavilágát, a börtöntársadalom működését, melyben a fogvatartott folyamatos alkalmazkodásra kényszerül.

A zárt közösség ingerszegény gondolköre és problémái specifikusak és szűk körben mozognak. A hétköznapiak ugyanolyanok, szürkék és rendkívül unalmasak, ám ez egyfajta biztonságot is jelent. A döntésmegvonás fájdalmas, de egyben felelősségmentes is. Megfosztják autonómiájától, de kiszolgálják, a döntéseket helyette és nélküle hozzák. Az intézet falain belül a legfontosabb tevékenység az idő múlásának a várása.

Számomra a projekt legfontosabb célja a kriminális életvezetésű, letartóztatásban lévő és szabadult fogvatartottak gondozása, képzése, társadalmi beilleszkedési esélyeik növelése, valamint reszocializációjuk támogatása volt.

A szakmai stáb nagyon jól összehangolódott az egy év alatt, személyes kötődések alakultak ki, amelyek hozzájárultak a projekt sikeres és hatékony megvalósításához és bízom abban ez a segítő munka még hosszú éveken át folytatódni fog. A projektvezetőnk Zsuzsa (a fogvatartottak Zsuzsa nénije) nagyon jól koordinálta a feladatokat és összehangolta a szakmai munkát.

A börtön parancsnoka és vezetése, a biztonsági személyzet, valamint a nevelők sokat segítettek abban, hogy a tréningeket, egyéni-segítő beszélgetéseket és a szakmai, valamint kulturális előadás-sorozatok sikeresen meg tudtuk tartani.

Úgy érzem, hogy mind a fogvatartottakkal, mind a nevelőkkel sikerült jó, bizalmon alapuló szakmai kapcsolatot kiépíteni.

Az interjúkészítések és egyéni beszélgetések alkalmával a fogvatartottak őszintén válaszoltak a kérdéseimre, nyíltan elmondták, hogy miért kerültek be a büntetés-végrehajtás rendszerébe. Jellemző volt, hogy sokat és hosszan beszéltek családi kapcsolataikról és gyermekeikről. Előfordult, hogy a második segítő beszélgetésre hozták magukkal gyermekeik fényképeit, hogy megmutathassák nekem.

A segítő beszélgetések kapcsán fókuszba került a börtönben töltött napok egyhangúsága, minden esetben úgy éreztem, hogy szükségük van arra, hogy elmondhassák problémáikat és nehézségeiket.

Sokan, főleg az előzetes letartóztatásban lévők jövőbeni terveikről nehezebben tudtak nyilatkozni, mivel számunkra még bizonytalan, hogy milyen büntetési tételt kapnak majd. Azok, akik már ítéletüket töltik konkrét célokat és terveket fogalmaztak meg.

Számomra a projekt első nagyon fontos eredménye volt: az egyik kliens az első találkozást így zárta: "A beszélgetés elfeledette velem, hogy hol is vagyok."

Szociális szakemberként úgy gondolom, hogy már az is nagy segítség, ha csak meghallgatjuk a fogvatartottakat.

Az intézetben végzett munka során sikereket (ez volt a gyakoribb) és kudarcokat is megéltem, természetes, hogy dilemmák is megfogalmazódtak bennem a segítő munka során, melyek a következők:

- Hol a segítség határa?
- Egyáltalán mi a segítség ilyen helyzetben?
- Fontos-e az igazság és ha igen kire tartozik.
- Mi az amit a szociális munkás megtehet és mi az amit nem.

„ Az ember egyszerűen azt tartja a celláról, hogy az egy olyan hely, ahol a bűnözőt minden érintkezéstől elzárva tartják, míg végül újjá nem születik. Ritkán fordul elő az ember fejében, hogy ezzel tulajdonképpen azt a gyakorlatot ápolja, hogy ezt a bizonyos bűnözőt a bűnözők társadalmába helyezi.”

L. Ron Hubbard: A bűnözés főiskolája

Meggyőződésem, hogy a személyes beszélgetések és az interjúkészítések alapján, hogy a másik emberhez emberként, partnerként való közeledés gyümölcsöző befektetés. A problémáktól, változásoktól, konfliktusoktól nem kell megijedni, mert ezekből lehet tanulni, fejlődni és továbblépni.

Szakmai munkámat nagyban segítette, hogy tisztában voltam a fogvatartott és szabadult habitusával, aktuális élethelyzetével, gondolataival és érzelmi állapotával.

Számomra a segítő kapcsolat lényege a börtönben az egyén rávezetése önmaga megsegítésére, természetesen a szakember támogatásával.

Ezt nyílt, egyértelmű, tiszta kommunikációval, hiteles magatartással, életkedvvel és figyelemmel, egyszerűen szeretettel érhetjük el és azt gondolom el is értük.

Török Veronika

Szociálpolitikus, Szociális Munkás

Újévi köszöntőként

Tiszta forrásból
(CLEARWATER)

Minden
Pillanatban
Újjászülethetünk.
Minden Pillanat
LEHET EGY ÚJ
KEZDET.
CSAK DÖNTÉS
KÉRDÉSE,
A MI DÖNTÉSÜNKÉ.

Sikerekben Gazdag, Békés,
Boldog Új Esztendőt
Kívánunk

Minden Kedves Olvasónknak!

Zalai Népfőiskolai Egyesület
elnöke és titkára

Nem tudom, hol is kezdjem el!

Amikor Zsuzsa (Fehér Lászlóné, a Zalai Népfőiskolai Egyesület titkára) felkért arra, hogy írjam le véleményem, érzéseimet a mára már sajnos befejeződött „Börtön-programról”, bevallom kicsit bajban voltam. Annyi élmény, emlék kevergett bennem, ami nehézzé tette az írást! De belefogtam.

Ezért hát röviden leírom azt, amit fontosnak tartok, és talán mások is fontosnak tarthatnak.

A Zalai Népfőiskolai Egyesület által tervezett pályázati programról 2005. nyarán szereztem tudomást illetve kaptam felkérést a programban való részvételre Zsuzsától. A programhoz kapcsolódó konkrét munkát 2005. novemberében kezdtük meg, mely két fő részből tevődött össze. Elsőként a debreceni AVP Hungary Közhasznú Egyesület által már hosszú évek során kidolgozott és a véleményem szerint egy nagyon jól felépített és kipróbált program átadására került sor. Ezzel párhuzamosan részt vettem az AVP által kidolgozott tréningben, mely úgy gondolom, egy a fogvatartottak igényeire, szükségleteire, a lehetséges fejlesztésére, illetve a megelőzésre fókuszál. Összességében - az előzetes várakozásaimtól pozitív irányban elmozduló - olyan programon vettem részt, mely számomra plusz elemeket tartalmazott, s melyek fontossága nem megkérdőjelezhető a fogvatartottakkal történő bármilyen jellegű szociális munkánál. Ezután kezdődhetett a konkrét program a Zalaegerszegi BV.-ben.

Azt is be kell „vallanom”, hogy vegyes érzésekkel mentem be a BV. intézetbe az első tréningre. Persze tudtam, hogy hová is készülök, de azért ezt meg kellett élni! Pozitívan csalódtam, mert egy olyan csoportba kerültem, amely minden eddigi feltételezésemet szerte oszlatott, és a csoport egyes tagjaiban egy nagyon jó hangulatú, együttműködő és érdeklődő embereket ismerhettem meg. Ez a véleményem azóta sem változott, pedig egy éven át, heti rendszerességgel jártam a BV.-be, és 5 tréning-

gen vettem részt. Nem fogom elfelejteni a tréningek hangulatát, a komolyabb és játékosabb feladatok/gyakorlatok alatti érzéseket, a résztvevők örömét, bánatát. Nem felejttem el az egyéni beszélgetéseket, azt, hogy milyen őszintén tudtunk beszélgetni bizonyos dolgokról. Úgy érzem elfogadtak a fogvatartottak, várták – úgy ahogy én is – a találkozásokat, és ha valakinek bármiben is sikerült segítséget nyújtanom, vagy csak 15 percre el tudta felejtetni, hol is van, vagy csak beszélhetett mással is - nem csak a cellatársakkal - már megérte. A köszönet melyet többektől kaptam, a csalódottság, mely a program befejeződésének bejelentésekor a fogvatartottaktól felém érkezett, azt hiszem igazolja munkánkat, a program sikerét és létjogosultságát.

Nem akarom sorolni, az amúgy nagyon fontos más eredményeket, pl., hány szabadultnak sikerült munkát találni, milyen támogatásokat tudott a program nyújtani számukra, a legkülönbözőbb programokat a BV.-ben, az adományokat melyeket a résztvevők és családjaik számára nyújtani tudtunk, milyen örömet és boldogságot okozott mindannyiunknak. Erre az idő most nem elég, és ezt majd megteszi Zsuzsa, aki a programot szívvel lélekkel mindvégig összefogta.

Végül, hogy ez a rövid kis összegzés be is legyen valahogy fejezve (mert mint látszik, az írás nem az erősségem), köszönetet kell, hogy mondjak mindenkinek aki a programban részt vett. Kollégáimnak, a BV. dolgozóinak, és persze a fogvatartottaknak. Remélem kapcsolatom a résztvevőkkel nem szakad meg, és bízom abban is, hogy a program rövidesen újra folytatódhat. Ha tehetem, én ott leszek.

Németh András
szociális munkás, facilitátor

Készülnek a kosarak

December végén utolsó programként a fogvatartottak nagy örömeire kosárfonást terveztem. Nagy lendülettel kezdtünk a munkához (még én is). A kosár aljánál nem is volt gond, de az oldalánál akadtak számolási, hajtogatási hibák. Közben beszélgettünk. Szóba jöttek azok, akiknek a kosár karácsonyi ajándékként készült. Úgy érzem, ez is egy jó alkalom volt arra, hogy **ott belül**, a kosárfonás idejére, gondolatban szeretteikkel legyenek.

Az enyém sajnos nem készült el, mert másoknak segitettem – de igaz, a cél is ez volt. (szerkesztő)

KÖSZÖNET AZ ADÓFORINTOKÉRT

A Zalai Népfőiskolai Egyesület köszönetét fejezi ki mindazoknak, akik 2005. évi személyi jövedelemadójuk 1%-át egyesületünknek ajánlották fel.

A befolyt 113 292 forintot Börtön Népfőiskolai programunk folytatására fordítottuk.

KÖSZÖNJÜK TÁMOGATÁSUKAT!

RENDELKEZŐ NYILATKOZAT A BEFIZETETTADÓ EGY SZÁZALÉKÁRÓL

A kedvezményezett adószáma:

1 9 2 6 7 3 7 1 – 1- 2 0

A kedvezményezett neve:

Zalai Népfőiskolai Egyesület

TUDNIVALÓK

Ezt a nyilatkozatot csak akkor töltse ki, ha valamely társadalmi szervezet, alapítvány vagy külön nevesített intézmény, elkülönített alap javára kíván rendelkezni.

A nyilatkozatot tegye egy olyan postai szabvány méretű borítékba, amely e lap méretét csak annyiban haladja meg, hogy abba a nyilatkozat elhelyezhető legyen.

FONTOS!

*A rendelkezése csak akkor érvényes és teljesíthető, ha a nyilatkozaton a kedvezményezett adószámát, a borítékon pedig az **ÖN NEVÉT, LAKCÍMÉT** és az **ADÓAZONOSÍTÓ JELET** pontosan tünteti fel.*

Kedves Barátunk, Kedves Egyesületi Tagunk!

A Zalai Népfőiskolai Egyesület 1988 óta a népfőiskolai forma és gondolat támogatóit fogja össze. A megye területén egyre szélesebb körben szervezi népfőiskolai kurzusait. Bővíti a társadalom szerkezetéről való ismereteket, közösségfejlesztő tevékenységével segíti a települések munkáját, információt közvetít.

1997 óta Magyarországon az adófizető állampolgároknak lehetősége van arra, hogy a befizetett személyi jövedelemadójának 2x1%-ról rendelkezzen.

Az egyik 1%-ot külön törvényben meghatározott alapítvány, társadalmi szervezet vagy külön nevesített intézmény, elkülönített alap javára juttathatja. Így, **ha úgy ítéli meg, a Zalai Népfőiskolai Egyesület számára is adományozhatja.**

A másik 1%-ot valamely bíróság által bejegyzett egyház, vagy kiemelt költségvetési előirányzat számára küldheti.

Amennyiben 2007-ben is támogatni kíván bennünket, kérjük, hogy a

„Rendelkező Nyilatkozat”-ot az adóbevallással együtt, azzal egy borítékban az Adóhivatalnak megküldeni szíveskedjen. Rendelkezése csak akkor érvényes és teljesíthető, ha a nyilatkozaton a kedvezményezett adószámát, a borítékon pedig, az **ÖN** nevét, lakcímét és az adóazonosító jelet pontosan tünteti fel.

Kérjük a megadott lehetőséggel élve, támogassa törekvéseinket, jövedelemadója 1 %-át ajánlja fel egyesületünknek.

Zalai Népfőiskolai Egyesület
Kiemelkedően közhasznú szervezet
Adószám:19267371-1-20
Bankszámlaszám:74000236-10010309-00000000

Köszönjük támogatását!

Dr. Szinku Mihály
elnök

Fehér Lászlóné
titkár

**RENDELKEZŐ NYILATKOZAT
A BEFIZETETTADÓ EGY SZÁZALÉKÁRÓL**

A kedvezményezett adószáma:

1 9 2 6 7 3 7 1 – 1- 2 0

A kedvezményezett neve:

Zalai Népfőiskolai Egyesület

TUDNIVALÓK

Ezt a nyilatkozatot csak akkor töltsse ki, ha valamely társadalmi szervezet, alapítvány vagy külön nevesített intézmény, elkülönített alap javára kíván rendelkezni.

A nyilatkozatot tegye egy olyan postai szabvány méretű borítékba, amely e lap méretét csak annyiban haladja meg, hogy abba a nyilatkozat elhelyezhető legyen.

FONTOS!

*A rendelkezése csak akkor érvényes és teljesíthető, ha a nyilatkozaton a kedvezményezett adószámát, a borítékon pedig az **ÖN NEVÉT, LAKCÍMÉT** és az **ADÓAZONOSÍTÓ JELÉT** pontosan tünteti fel.*

A megvalósult kérés ...

Egy alkalommal a tréning szünetében F. azzal a kéréssel fordult hozzám, hogy az általa írt verseket szeretné, ha az egyesület újságjában megjelentetném. A tréning végén F. egy kicsire összehajtogatott vonalas papírt tartott a kezében, és azt kérte a csoporttól, hogy hallgassák meg verseit. A távozni készülő csoport elcsendesedett és érdeklődve hallgatta a kicsit megilletődött előadót. A csendet, és figyelmet csak F. el-el csukló hangja fokozta. Furcsa érzés érintett meg bennünket, mert a foglalkozások alatt velünk megosztott érzései hatására megértettük, átéreztük versének sorai mögött rejlő gondolatait.

A csoport elismerését tapssal fejezte ki, én pedig ezúton teljesítem ígéreteimet. (szerkesztő)

Címzett:

VÁGYAKOZÁS

A börtönben az ember
Olyan másnak tűnik
Visszafogott, csendes és
Odahaza vágyik.

Lelkében és szívében
Nem lakik már semmi,
Csak a családja és
Más semmi.

Már régóta van
Egy nagy – nagy titkom
Álmomban a családom
Látom.

Anyám sírva főz a konyhában
Apám egy pipával
A szobában.
Kezében egy levelet
Szorít

Ő az én fiam, szólít
Az ember szívében
Oly sok minden
Zajlik.

O. F. 2006.

Zalai Kapocs

A Zalai Népfőiskolai Egyesület lapja

Kiadja: a Zalai Népfőiskolai Egyesület ☐ **Felelős kiadó:** Dr. Szinku Mihály ☐ **Szerkesztő:** Fehér Lászlóné ☐ **Szerkesztőség címe:** 8900 Zalaegerszeg, Kosztolányi D. u. 10 ☐ Tel.: 06/92 598-427 ☐ Fax: 06/92 598-426 ☐ **Nyomdai munkák:** Gura Nyomda, Zalaegerszeg ☐ **A kiadvány megjelenését támogatják:** Országos Foglalkoztatási Közalapítvány, Nemzeti Civil Alapprogram ☐ **email:** zalanep@axelero.hu